

T 444

CSN 506210

Kčs 2,10

Sedláci — rusticalisté,

se selskými gruntů, a fojt ..

v Luboměři.

Vratimovská papírny, n. p., Vratimov, závod Český Těšín

Laudmer. (Luboměř (Lubomír).)

2 1.
Polabský Lubomír,
vyňatý z Laudmeru
německ.

Začátkem zemědělského života lidí v naší obci byl prospěšný.

První určenou robotníkem, kteří započali odstraňovat lesy, a zakládali píclou ornou, bylo místo, označeno buclou č. 22.

Na tomto místě se usadil fojt, od pruské vchovosti na Polabském spřimování, který cíval rozkazy, postupně novým přivandrovalcům, ke dalšímu zakládání zemědělských usadlostí, čili quintů (základů.)

První pitnou vodu poskytli oni první usadlíci a vykořisťujícího pramene, kde udělána byla studánka.
Později zvěčena, s názvem fojtova studna. Tato studna, několikrát v době sucha zvěčena, nachází se na ornou místě se změněným krytím do dnes.

Poněže oné fojtové studny, udělání byla kaluž. Při okraji této kaluže, položen byl otesaný trám, na kterém ženské křečely, když praclo v kaluži praly.

V pozdější době, udělána byla pod kaluž vysoká hráz, která byla dřevěným trámům posázena, a z kaluže povstal fojtů rybník.

Zakládání selstých quintů šlo pomalu. Až byl les, na něm selstých dílu odstraňován, píclou proměněna v roli, ačl odměřeno, quint dřevěný postaven, a nový seclák založen.

Ve století patnáctém byla již plocha půdy
původnější co katastr naší obce Lebošovic, rozdělena
na 19. domáckých, sedláckých dílů, a díl fýklu.
Celkem 20. domáckých, čili pěstivačnických dílů
poborností.

Zde můžeme říci, že původní naší obce Lebošovic (dle starých obecních
předchůdků Leucomer) sahá již do dávnější doby zpět.

Kdy a kdo, staroval náš kraj, od řeky Odry, až za dněšního
města Polštátek, zemanu na Polštátek, nebo rybníku na Puchartě,
nemůže nám nikdo již pověditi.

Při založení naší obce, zůstává nám místem posvátným
náš hřbitov, který si naši předkové kamennou zdí do kruhu
obklopili, a káplí si na něm postavili.
Okolo oné káplle své zasmelí proháněvali, a na své bohoslužby
do oné káplle chodili.

Při rozmnožení lidských usadlostí, přistavěno bylo ke káplle
presbiterium, při čemž vznikl malý kostel, který lidé sloužili
co kostel proutní, až do roku 1776, kdy byl odskaněn, a nový
kostel na novém místě postaven.
Odskaněním kostela starého na hřbitově, získáno větší místo
pro nebráhlky, nové vesnice Šerova.

Pozámku vesnice Hilperdorfer, která patřila též
pánům na Potštátě, obdrželi sedláci
Lindavští, a Lebnměřští, Hilperdorfské pozemky.

Lebnměřští sedláci jmenovali oni získané pozemky "Vírsko",
a Padělky. Hilperdorfské pozemky se rozkládaly od jihu =
chovské Suché, až po říčku Kécín.

Před Kécínem zůstal pro zamklé vesnici Hilperdorfer
průstý "Dvůr" s pozemky.

Ony pozemky okolo oboje Dvora, mají ve vchmrostenských
zápisech název: Hilperdorfské pole.

Velkou plochu pozemku na Hilperdorfsku, za
dnešním Heltinovem, tak zvané "Starnovsko" měl koupeno
od panství vchmrosti Lebnměřský fojt, kde měl svůj velký
ovčinec.

Dnešní č. usedlosti 1. tam byl původně fojtův ovčinec na
Heltinově, kdy Scherzdorf nebyl ještě založen.

Ákoliv již náš Lebněův již dávno založený,
severně usadilku máme teprva na papírě
z roku 1623.

Mám zato, že dříve nebyl tento kraj, čili území,
vyměřený, a přidělený práve, který hraničil na dněm
Polskému, nesekládaly se na tomto území od řeky
Odry, až po Polské, žovně vesnice.
Mněli zde již před tím nějaký lidový život byl, tak jenom
proháněří stráž, a uhlířů na odstraňování lesů,
dělání místa pro zakládání vesnic.

Lebněův měli sekláci svá postupná čísla
osídlení, chalupníků svá postupná čísla
usedlostí, a domkářů též svá postupná čísla.

Založenému buctový fojtovi, postavalo č. 1. nové vesnice
Lebněův. (Laudmery?)

Kráčí pověst: V Lebněův byli nejprve Němci, a
jmenovali to Laudmer.

Od polského vojovůdce Lebněůva, který dobil území
až po řeku Pécovu, byli Němci z Laudmery vyhnaní.
Vyhnaní zůstali usídlení tam na dole.!: Myšlenka
nižina, Odry - Nový Jičín. :!

Jestli se tato provísta o vyhnání Němců z Lauernera, zakládá
 na pravdě, že ale přece se nějaká jména německá
 v Lebnicích uchovála, například Kleinere, Groman,
 Pfarda, Klösel, Löw, Linne, Wogmar.
 Záleželo ale na tom, jaké národnosti byla písmená vzhledem
 zdejším území.

Te se zde usadili s oněmi oběi i někteří Poláci, kteří
 s tím naše polopolské nářečí, na Spálovsku.

Od strany jihu, se sousedních vesnic, naše nářečí k nám
 nepřišlo, nýbrž od strany východní, z Policka.

Uvádím zde selské grunty dle starého ořadovacího postupu.
č. Nové ořadování v císařském postupu, bylo provedeno v r. 1773-4.

1. (227) Budova fojta v Luboměřu: Nejprávnější, a první místo, které
bylo ořadeno, při založení naší vesnice.

Od založení fojství, až do roku 1623. nenašel jsem o fojtech
v Luboměřu, žádných písemných zpráv.

Ž roku 1623. máme zprávu o fojtu Lorenci Kleinru, čili Kleibru.

" " 1641. Proje zastavení postupu: Jan Kleinru
Hans Štínský
Urban Klob
Pavel Šima.

Dále byl ani fojtem, Vavřim Barthor. Ten se nepíše Lorenz.
Barthor držel ještě celý majetek fojství v Luboměřu i s přikoupeným
prozemkem na Hlupersdorfsku, kterýžto prozemek koupil fojt
Barthor od pranské vrchnosti, a založil si na něm velký ovčinec.

Ž roku 1695. budova fojta Barthor až do základů shořela.

Toto celé fojství i s právním
koupil od Barthor pan na Spálově rytíř Scherz.

Fojt Vavřim Barthor, zemřel po přjání své budovy, již dne 14. 8. 1695.

Zemřel ani na bytě v nové postavení chalupe č. 45.

Po smrti fojta Barthor stala se s fojstvím v Luboměřu velká
změna. Polovici prozemku fojtova dílu rozparceloval pan
Scherz mezi nové založení chalupnické usoblosti, č. 23, 24, 25, 26, 27,
a půl čtvrtě chalupka č. 28. jako chudácká.

Druhou polovici fojtovjch pozemku přidělil pan Scherz novému
rychtáři, pro kterého nechal postavit na spálenišku budovu
staré, budovu novou v novém rozpisu, z nového materiálu.
Novým rychtářem se stal Anton Kalcher.

Tento nový rychtář měl za povinnost šenkovati
kviatku, a pivo, s octem z panství lihovaru, a pivovaru
ve Spálově.

Stará fojtova budova, byla asi ještě dřevěná, poněvadž stála
celá a s základy. Práce prozáru, nyní nám známa.

Na fojtovém pozemku na Hilpersdorfsku; nechal Scherz
postavit několik chalupnických usadlostí, a rozdělil je
bývalým fojtovým pozemkem. Nové založení usadlosti měly
název po svém zakladateli Scherz, Šercov, Scherzdorf.

Tento název oni nové vesnici, udržel se pouze u Němců.

Moravci pokřtili Šercov na jméno Helhinov, který již v čile
při Gosroze, před založením Šercovu, obydlený byl.

Podle dalších rychtářů Kalcherech, se velmi často majitelé tohoto
zmenšeného fojství vystřídali; jako Haubelti, Heroditi, Štrobánke,
Po Štrobánke to koupil Šmitke, kterému zbyla z tohoto fojství jenom
vchodní zahrada, a budova.

Štrobánke všechno v drobném rozprodal chalupníkům, č. 23, 12,
84, 72;

Štrobánke si koupil za to selstý grunt, v sousední obci Liptáři.

Na druhé polovici 19. století, pánvala v Luboměři hrozná obžerství.
Seďláci vyprodávali přáči v hospodě, a odprodávali set grunty
své pachtělky. První odprodal prazemku set svého gruntu, provedl
Dělníků č. 15. Prodal svůj prazemek na „Vísivku“ kovářskému na Helti-
mův.

Největší křesťanští, a obžerství, se dělala v Luboměři, za hospodářského
Šmitky. — Šmitka se jal chlapky v hospodě i zprovovali,
aby nemuseli jít ke zprovoči do Spálova. Poklekl u Šmitky i
seďláka Němel, č. 6. Šmitka měl z toho všeho soudní nepřijemnosti.
Mlad vedoucí od hospody měl Šmitka velkou tabuli, a na ní
namalována zářící slunce. (Znamo Luboměři) Kápis: Kostinec u zlaté-
ho slunce. „Dnes za prazemce, zítka zlatarova“.

U zále stál v koutě na kozlíku laje, čili flašinet, při kterém mládež
se radila pro modlonu tancovala. Oblíbený byl kroužek, křáma paráčka
ovčský prášek.

Po smrti Jany Šmitky, přizemil se na hospodu Tomáš Křáča
z Nového Dvora, č. 76. Vzal si vavru pro Šmitku, Leonóru.

Po smrti Leonóry, vzal si Tomáš Křáča svobodnou dceru seďláka
Křáče, Karie, č. 43.

Tom. Křáča započal prazemky, kromě Rybnické, k č. 22. přikupovati.
Koupil prazemek na Pachtělkách, role, a louku, set seďláka
Biskupova č. 34; a na Suché, set seďláka Křáče č. 33.

2. (29.)

Pelský grunt, který má nejvyšší domácní díl pozemku, po fojtu. Nám zato, že to byl založený první pelský grunt, po fojtu v naší vsi. Ostatní díly pelské, ke kterým náleží stromy, jsou u nás.

Jak jsem se již dříve zmínil, jména sešlo k nám v vsi, před rokem 1623, nejsou nám známa, ačkoliv byli zde sídlníci, dříve již staletí.

Od roku 1623. jsou uvedeni: Vaclav Šperáb, Jan Šperáb, Jurek Blažek, Jakub Püschel (pustý) osazení r. n. 1656.

Tomášem Plešou. Dále Kateř Šperáb; hospodařil na tomto gruntu též šik. Grunt měl dlouho název šikův grunt ještě za rodu Šustků. Šikův kopyček, cesta naproti.

V roce 1732. jím majitelem gruntu Jurek Šustek, ani ze Spálova z Pavova gruntu. Po něm dával gruntu Georg Šustek; Od r. 1790 Jan Šustek; 1826. Jan Šustek; Od r. 1851. Jan Šustek, a Josef Šimova ze Spálova č. 120. (ta starinka.) R. Myka |

Od roku 1880 Josef Šustek, a Antonie Štroubankova č. 24.

Josef Šustek prodal roku 1884 půl svého gruntu č. 29. svému bratru Janovi. Josef odjel do Ameriky, kde si pobyl 16 let, a pak se vrátil ke své ženě Antonii, která hospodařila na něm 1/2 gruntu pod č. 101.

Než Josef do Ameriky odjel, postavil ke hrobovému chlévu obyčejné stavení č. 101.

Za krátkou dobu prodal Janovi Šustek svůj 1/2 gruntu č. 29. Josefu Lévu z č. 15. a J. Šustek odjel do Ameriky, 2 syni, a manželkou, dceru Šustka z gruntu č. 13. též do Ameriky. Vrátil se ke své matence do Spálova. Tá pomůž dceru, odjel opět do Ameriky. Tak to provedl oběkrát. Ke své rodině v Americe se již nevrátil.

Po Josefu Lévu převzal č. 29. jeho syn Bedřich Léva, který postavil na místě staré (přihřívá) stodolu novou r. n. 1926. V roce 1935 rozprodal B. Léva celý své hospodářství pro kusech a odstěhoval se do Liptánu na grunt.

Stavení, zahrada, a předmí pole koupil majitel č. 101. Bedřichův bratranec, Josef Léva, rociak z č. 15. Stavení č. 29. bylo začíné,

Katedra zeměpisu č. 29. měnil na veselák, a hostiněm Věkem č. 31. Spálov. Pelský grunt šikův hospodařil na č. 29. půl šik od r. 1901 od r. 1924, který dne 14. 12. 1933 v Lubaně změn.

střecha došly pokrývá, celkem všechně věkem sešlé. Ode dvna
jídlová stěna, léta pání již vyduká, se Bedřichovi jednou v moči
na dvůr vyvátila.

Z důvodu, že ani 5. majitelů onoho gruntu, č. 29. pro své hospodá-
řích, byli hospodáři špatní, nic nespárovali, jenom hýřili,
a v hospodáři vysedávali, přišla jako nejlepší, silská usadlost
v Lebněčce, úplně v níce, a zániku.

Díl polnosti na "Vrškou" byl proován již za Františka Šurka,
který přezval grunt v r. 1851. Propadl též celkole. Lečil se pak
ve Vlků na Valašsku, ovčí byznose, kde na kubere, ještě mladý zeměd.

Scotnicka která stojí na č. 29 zlatě, byla zedná,
a v roku 1959, od Josefa Leici mladšího zmodernizována.

V roce 1888. dne 28. II. zemědělci v ní má stovinka, ve věku 55 roků,
jako vdova Josefa Šurkové, rozená Zimová č. 120. Spálov.

Zanechala děti: Josefa, Františka, Kamosa. Dcery: Annu,
Františku, a Julii. Julie provdána za R. Líka, č. 98, má matka.

3. (15.)

Lesný grunt

Majitel gruntu v r. 1623. Martin Plevan. Dále jsou jmenováni:
Balzer Klösch, Jakub Klösch,
Paul Valenta, Lorena Lev,
Kališ Král, Jan Král. 1831. Anton Lév,
Dětišich; učitel Seidl, Jakub Lév, ml.
učitel Seidle dceru; František Lév byl v době války městským starostou obce.
Pak opět Fr. Lév, pro něho jeho syn, František Lév, který vstoupil do J. Z. D.

Grunt č. 15. byl dřevěný až do r. 1893, kdy lehl celý popelem.
Dokud se ve stodole mlátilo, udělal si 12. letý chlapec v jábě
střípky. Chlapec i se prsem v jábě strážil.

v r. 1849. Prvními pozemky odprodal od gruntu toho,
mra. "Vinskou" majitel Dětišich, který sňoval též jímro, a hrabalil
kroměmi. Dále bylo odpročeno, zaděle pracičkou, v leuřím.

V roce 1926. byla postavena nova vymínka
na novém místě.

Dne 5. V. 1935 vyhořel v noci celý grunt z neznámé příčiny, za
druhého maj. Františka Léva.

Po ohni Fr. Lév, hrubová stavění prodloužil dopředu, i dozadu.

Za majitele Seidle, bylo stavění břízový lesík, až na proti
větičkou. Jakub Lév ochrnoval se jímro. Svě 4. děti vyerboval
pro 600. zl. Frant. Lév, když grunt převzal, vykácel na dlehy les.
František Lév III. ti, převzal grunt v r. 1956. Krátkou dobu hrpřo-
stavil ještě soukromě.

Za majitele Jakuba Léva, bylo pole naproti větičkou v r. 1878. odvod:
něm kamínky, což kterých bylo nakláceno kamenní s haluzím.

František Lív II. obchodoval kořmi. Z důvodu nedůvěry vládních obchodních předpisů, byl z úřadních nariadení, dne 27. září 1943. i se svou rodinou, z květnu vyhnán.

Luvis byl korbitem z Libavy obsazen.

Fr. Lív se odstěhoval do Jindřichova, ke příbuzenstvu jeho manželky. Po porážce německé armády, se Fr. Lív, dne 8. V. 1945. do Lebně na svou ústlost opět vrátil.

Korbitem zavázane z Lebně s kořmi, mív Olomouc, prohl, kde Lív své koře našel, a domů si je přivezl.

4. (13.)

Pelský grunt.

Hospodářili na tomto gruntu různí majitelé osobních jmen, jako: Kličovarové, Kichálci, Barturové, Králové, Šustci, Kámpaři.
V roce 1831. sešel na tomto gruntu, Jan Flevedus.

Dokud byl tento grunt v celosti, měl největší výměru pozemků v Leub. měři.

Praven z rodu Králové, byl právě bucharákem, který strávil celou svou Barturovo fytlové stavení.

Grunt byl celý až do roku 1881. Prodal grunt Karlin Šustek, Kámparovi, a Honajzovi.

Kámpar obrátil stavení haubové, a Honajz sedmíček. Sedmíčka obdržela své domovní číslo 99.

Dokud byl grunt v celosti, patřila k němu tato výměra pozemků:

: Parcely 93-94. } mírní klat
105-107 } 1. joch 316² sáhů.

368 - 380 Domáci díl 11. jochu, 788 sáhů

635 - 643. Zadní Pádilek 10. jochů, 1100 sáhů

774 - 831. Přední Pádilek, 55. " " 1196 " "

Dokud nebylo v Leubměři školní budovy, vyučování bývalo děti, většinou v prázdné seltské sedmíček na č. 13.

Děti seděly na lavkách, za pécí, a když nebylo místa v jizbě, tak seděly děti v snív na hurových sedmíček.

Okolo stolu seděli jenom chlápci, kteří se učili psátí.

V roce 1930. cířal Josef Kámpar na své stavení novou střechu, a pokrýl jí taškama. Až doposud byla střecha pokrýta dřevkami.

Podle Pustek č. 13. mival při hospodářství: 2. voly,
4. krávy,
60. ovci.

8.

Ještě cizíci Alois se provdala za Františka Šestka, na quest č. 29.
Dostala věna 1000. zt. Odejela do Ameriky, a již se nevrátila.

Posledním soukromým hospodářem, na č. 13. byl Alois Kaňpar.
Na č. 13. jistě měli prachovní Kaňpari. První byl zedníkem
s přírodním Kemele, II. Josef Kaňpar, III. Alois Kaňpar.

Ľelstvý vecerný púť grunt, s piň robotou.

5. (9.) Úroku 1623. byli majiteli tohoto gruntu Klóri, za nichž tento grunt spustl. Zůstal neobrasen.

Úroku 1642 byl tento grunt orasen Jakubem Barthoniem, ale znovu grunt spustl, a nebyl orasen až do r. 1674. kdy se naiv usadil Katoč Lév. Po něm byl majitelem Tomáš Lév.

Úroku 1732. Kašpar Lév. Kašpar Svarc. Úr. 1750. Katiš Kubicca. Úr. 1775. Jakub Kubicca.

Úr. 1804. Josef Valenta. Úroku 1866. byl bučmiřstom Jiří Valenta. Tento Jiří Valenta zastával obec i ve věcech církevních. Po něm byl syn Josef Valenta, který držel grunt v celosti.

Tento grunt má kromě dílu domáckého Padička nedaleko lindavské hranice, les na Úrsku, a les "Dílka" na Spálovsku.

Úroveň pro Josefa Valenta, Vincencia, rozdělii grunt svým dětem. Kubicci stavoní s dílem domáckím obdržel syn František, a sedmičku s Padičkou obdržela dcera Žofie.

Začíná stodola má letopisec 1876. Stará silnice šla tímž vesle stodoly, než byla přeložena přes Úlehlv.

Stará spojovací cesta Spálov - Luboměř, než byla silnice, šla z horního konce Spálova přes Týpusta, přímo ke gruntu č. 9. Proto byl tento grunt v dobách válečných zneprokožrán od různých hrůz, a spustošen. Proto zůstal drakrát prstý.

Tento grunt měl přezdívku "U Lymbóilů". Přival tam koryci cymbalistka, který hrával v hospodě. Aby hrů opakoval, hájeli mu tanečnici stříbrňatky na cymbál mezi struny. (Dle lidového ústního předání.)

Úroku 1963. nechal František Valenta nadzediti na kubicci stavoní prohledičku, s pomocí své dcery, provedení za Kubic, ze Spálova z č. 13. Úroku 1966. byla bučova ohraničena.

9. 10.
Roku 1623. měl majitel gruntu (číslo č. 9.) opakem klínů
lyže provázati ku panské vchodce ve Spálovci.

Osvědčení: O svatém Jiří 3. qb. 4. qb.

O svatém Michalu 3. qb. 4. qb.

O svatém Bartoloměji 4. qb.

O svatém Martinu = 1. qb. 2. qb. — qb.

O svatém Martinu 2. stepice;

O vánočních 3. měřky rží, a 3. orca.

O sv. Michalu 1. stepice. O sv. Martinu 1. kuse.

O sv. Bartoloměji 1. kouse konopí. O sv. Michalu 6. vejce;

2. fůry napradaného líní pro obytek.

10. stepek nalámané líní pro orca.

Poslední hospodářil na č. 9. soukromě František Valenta se svou
manželkou Annou, rozpušou Ondřejovou č. 10.

Frant. Valenta končí od začátku nového kládáče, v kravině č. 3. 9.

Pelstský grunt, Němčiv.

6. (6.)

V letech 1623. byl majitelem gruntu Martin Bartoň.

V roce 1641. Martin Bartoň, Jan Bartoň (pestité)

Grunt osazen r.v. 1658. Vítom Němčivem z Baranova. Dále byl na tom šikulaš Němel.

Propadl na tom místě šik Jakub Veselka.

V roce 1727. Kateř Němel, co budimírka obec Luboměř.

" " 1750. Vít Němel, Jakub Němel,

" " 1804. Simon Němel. Jiří Němel do roku 1875.

Jiřího Němčiv manželka, co vdova, se provdala za Simu ze Spálova.

Po Simu bylo několik dětí: Rudolf, Kliment, Lois, dcery:

Stěpana, Loiza.

Za Simu bylo odpročeno na Pacičku kus pole za Paskomni k Lužáninám.

V Lužáninách byl na díle Němčiv, kopysi velký rybník.

Za Simona Němčiv, byl grunt ještě dřeviny.

Za Jiřího Němčiv měl grunt č. 6. 119. ha. pozemků.

Po Simu dědil grunt Josef Němel, který odpročal Pasky.

Pacička táhl až na Haldinovo. Začete koupiti haldinovi.

Pacička Velký táhl od kostela až na Nečiv.

Starý javor u silnice při cestě na grunt, na němž byl obraz P. Marie, prociel Josef Němel Romantkovi do Kamkovic.

Josef Němel měl jarního rybníka. Svůj grunt prociel s inven:

1. květnem r.v. 1904. za 8000 zlat. Jakubu Levovi, koláři č. 23.

Josef Němel se odstěhoval na dřevěnou chalupu do Spálova na horní konec. (Po Němčivu koupil ono místo, Pask. šik z Luboměř.)

V roce 1916 převzal grunt č. 6. od Jakuba Léva, jeho syn František Lev, který prociel za manželku dceru Fr. Kečice č. 50. Aloisii.

František Lev odpročal pozemků na velkém pacičku za kostelem, co r.v. 1925. nechal vykáceti les, na domácním díle.

František Lev, mechal rozkopati starou hradu bývalého
rybníka, na louce v Ležněm. Hradu rozkopat skobari
Martin Horava č. 90, v otobě nezaměstnanosti, se svým synem Aloisem.

U protoka činný zadržací a chalupe č. 35.
byl kopyi Němci rybník, kam byl vyhoděn dobytka ke napájení
z kvantů č. 29. a č. 6.

Dne 21. VII. 1932. zničila Léovi větrná smršť celou stodolu. U stodoly
vypáčila velkou lípu.

U neděli dne 28. V. 1933. vyhořela celá uschlost č. 6. Požár vybuchl
pod větrní kůlnou z neznámé příčiny.

Pod otmi vykopání byl pod jízdu nový sklep. Postaven bránou ohlív
kde uzavíral dříve dvůr, dohový parqant.

V roce 1950. zřídil František Lev II. ohlív.

V roce 1970-71. postavil František Lev III. nový prosklátk.

Soukromě hospodářil na kvantě č. 6. František Lev II. se svou
manželkou Žofii.

Ľel'ský qumt

vii. č. 4.

Do náhly smrti Kubicov, pri káceru stromu v lesu na Kečine v r. 1899. převzal qumt č. 4. syn František Kubicov, který prodal hned 1/2 qumtu se sedmičkou svému bratru Josefu.

František splatil za qumt 1200 zl., Bratru Josefu K. prodal polovičku za 3300. zl.

Ľelý qumt měl výměry 73. jochů, čili 220. měric.

Odpodaná sedmička obdržela své domovní č. 102.

V roce 1623 měl na tomto qumtu Martin Sedláček.

Dále Jan Kabaner; Jakub Barton (mladší); Jan Lás; Martin Indroš; Vavřim Indroš.

V roce 1732. Adam Kubicov; — Poslední byl Jan Kubicov, který zemřel bezdětný v r. 1919. ve věku 58. roků. Jeho manželka se vdala za vojvodu Viléma Tomelera č. 88.

Tomelera prodala qumt Aloisovi

Horákovu synu, po sestře Františka Kubicov, provdané za Horáka č. 47. Alois Horák přijal za manželku dceru sedláka J. Šestka č. 2.

Ode nepřáteli, až ani ok r. 1880. vykonávali si obkorní věcmi svatojánské pobožnosti, po 8. dnů, před svěskou sv. Jana Nepomuckého, která stála ve výklenku mezi okny v předmí stěně jízby. Nevási bývala tenkrát přeci č. 4. volně.

Otec posledního Františka Kubicov,

že František, byl dosti zmožný, půjčoval lidu peníze.

Choval stádo ovcí, a mval ovčáka.

Onen Kubicov byl budmístem, ale práci neměl. Něco mu psaly dcery, a více úřední mu psával v Liptově Škrobánek, rodiče z Lebovíře.

V letní době utekly Kubicové dcery vždy spáti na výšku.

Blechy až na výšku nevylezly.

Při obědě se obtáhli všichni před mouchami, chvojímami.

Sealák Frant. Kubicca prodal pozemku na Padičku
 Katěji Klášlově č. 82. Měřicí po 50. zl.
 Na Padičku měl i pozemek Kubicce bratr Ignác, č. 3.

U roku 1929. dne 4. VII. večer přišel od západu bouřka, a vítr
 tak silný že sesadil celou střechu stodoly 20. m. dlouhou,
 vešle stodoly na zem jí proradil.

Po této katastrofě stodoly, postavil si Alois Horák stodolu
 novou, na novém místě, a Jos. Kubicca postavil si též
 stodolu novou, na místě novém.

U letech 1950. byl na č. 4. majitelem Adam Kubicca. U soueda
 na č. 6. byla provdaná Piskupa č. 34. dcera Eva. Souzedil
 Adam s Evou.

U roku 1966. rozebral Josef Horák přičemž stěnu jísky, a měl
 postaviti stěnu novou. Stará stěna starší, kámen, a
 vepřáčky, měla 2. okna, velikosti 75. x 65. cm.

Tento quent měl majitel souu témež,
 která byla z vepřáků starší. Stála na ohle u březí, ani 800 x
 od silnice vzadu. Vyhořela.

Mži v době roboty, to jest před rokem 1848. v době hladiny let,
 propustil kusček svého pozemku sealák quentu č. 4.
 zadek na svém domácním díle, na Kěčíně, chalupníku
 ze Spálova, Skřehotovi (Pavlovi) za okřev mouky, a 2.
 pecny chleba.

Pelský grunt

Uroku 1623, a následovní, jsou zmnomenami někteří majitelé
gruntu č. 2. Václav Šavlík; Tomáš Šavlík; Šimon Pava;
Jura Lív; Pavel Fárda; Jan Kichálek;

Uroku 1732. sešel na gruntu Jakub Valenta, který při
vzbuřené sedlácku na Spálovské, proti panské vrchnosti, byl
velmi činný. Proto byl od panské vrchnosti z gruntu sebrán.

Dále jest Pavel Šima; Karlin Kubicca;

Uroku 1767. se přičenil na grunt Jakub Šustek.

Rod Šustků, držel grunt v celosti, až do rozdělení J. E. D.

Ku gruntu patří Padiček, který začíná
na Drahačích, a končí před bývalým panstvím šestkem u Kalkova.
Kromě dílu domáckého, patří ku gruntu Vírka pro gamické
vsi Hilpersdorfu. (Malé Vírka 7. měric. Velké, Vírka 12. měric.)

Poslední jmenovaní u dílu majitelé tohoto gruntu byli:

Katíš, Kichel, Josef, Josef II. který vstoupil do J. E. D.

Na domáckém díle, od silnice ku Hečínu, bylo kus plánní,
štetek, a březí.

Pole na Padičku měli domkáři v nájmu. Kromě plánu,
byla ku měřici pole robota na zavolání, 1. den.

Tý plánní šetky, bylo první den 9. sekáči, a druhý den 6. sekáči.

Od 3. h. ráno až 11. dopoledne. Zbytek sekáči ostali.

Šlo zmněný Kichel Šustek, a později
Josef Šustek, byli bucmísty v obci. V první málo školní.

Josef Šustek který převzal grunt v roku 1900. mlátil
nejděle hřeborů z sedlácku obilí cepy.

Začíná nemická, ve které bydlel na vopřímku též rektor Kubica
měla letopčet 1877.

Uroku 1926. nechal Josef Šustek, starou dřevnou stodolu
(z křimoví) rozebratí, a postavil stodolu zciňnou, na tomže
místě. Uroku 1927. bylo hřeborí stavení opraveno. Nadezděním,
učičlána větší okna, a dána nová stěcha.

Uv. 1936. vykopán byl pod hřeborou jizbou nový sklep.

Za majitele Michala Šustky oralo se pole ještě hakenem.

První šrotákáki koupil v Hynčavaudě u koráče.

Josef Šustek, I. který hospodářil ještě celý život soukromě s pomocí pachyljčů, dožil se 94. roky. Kamýlku měl fámou z Klokáčova. Zemřel 13. IV. 1966.

Josef Šustek II. nechal v r. 1968. na hrubším stavění obmítat sěškrábati, a znovu obmítati.

Staré zdivo
ještě z vepřáku.

Uroku 1970-71. starí se na místě staré zedné sedmičky, která byla zbouraná, nový poschodček.

Dne 21. V. 1933. bylo svěcení Šustkova kříže, který byl postaven u silnice na Šustkové Hledě louce. Kříž navrhol u silnice sedranínsou v r. 1932, zednou kápličkou se rohoou P. korie, která tam stála asi nepaměti, na prostoru silnice (před škarpou) nad Stoklasovým č. 55. "Dolečkem".

Kříž provedl p. farář O. Kyselák, ze velké účasti lidu, i ze Spálova, při velkém větru. Při kázání u kříže vyřkl p. farář slova: "Jaká učta ješ ke kříži, takový ješ ve státi poviadek."

81. Selešské grunty v Luboměřu, na Velké straně.

Chalupy
č. 47, 45,

Byly dříve dva selešské grunty.

Grunt č. 47. zanikl ani v 16. století. Poslední majitel se jmenoval Partýřský. Karel Lich č. 38. jmenuje do dnes kousek svého lesa za Kopanicí, na Partýřském.

Ne formálním inventáři z roku 1804. je zmínka, že panská vrchnost nedávala poměrně roční desátky ze svých rolí, nýbrž ze 6. ti, opuštěných selstých grunty, které si panská vrchnost před časy zabrala. Jmenovitě: Tomanovi, Křehulovi, Novákové, Richloví. Ti čili jimi ve Spálově; a dva v Luboměřu, Partýřský, a Blahutovský. Partýřský měl asi nepřijatelnější díl pozemků, včetně u lesů.

Na gruntu, č. 45. se udržel majitel gruntu Blahutovský sídlo. V roce 1623. sešlo na gruntu Jan Blahů. V roce 1641. se uvádí grunt již pustý, s poznámkou: (bez sídla.)

Oba selešské díly si zabrala panská vrchnost, ke panskému dvoru. Z grunty zůstali jenom chalupníci č. 45, 47, a nově založené č. 46. ke kterýmžto chalupám zůstal přidělený pozemek od chalup až do Dolčeka.

Na Partýřském byly kousky rolí, a pastvin přiděleny k č. 48, 80, 39, 89. Páni na Spálově hrabě Filip Kinský, započal omni zabraný pozemek, od začátku rozprošťovati. Koupili to chalupníci č. 46, 45, 39, 58. V roce 1922-13, rozprošťal totiž zbrauerů prokání pozemky svých zabraných grunty. Kromě uvedených č. č. koupili kousky ještě chalupníci, č. 66, 87.

č. 43.

Ďalší gusť zachovaná čísta v celosti, až na kousky
role na Pacitku od č. chalupy 89. až do dolníka
což koupil chalupník Kubica, č. 50. za 2. pecny
chleba, a okvěř, moutky, v ově hlada.

Uroku 1623. jest zmnován majitel gusťu Ondra Janků.

Dále Linhard Šimů; Jan Ondra; Ondra Ondroš;

Uroku 1804. Martin Král. U. 1856. Vavřin Král; Martin
Král; U. 1863. — 99. Frana, a Karlov Král; U. roku 1904.

Josef, a Alois Král. U. 1938. Josef Král, a Irma, rozpná Lívová, č. 19.
Původní starší gusťu, stálo pry blíž cihlové cesty.

Starší cihlová sednička stála na dvoři v místě
dvůřní chlůva. V sedniče bydlel poslední paměť šafář
Skandera se svou rodinou. Sednička byla v. 1923. roztvářena.

Druhá sednička byla postavena v. 1899.
na místě starší dřevky, a staré skidny.

Uroku 1904. při přjmu č. 45; stvořila Králová starší dřevná
stodola se vřím obilím. Nová zřina stodola, byla postavená
dále od č. 45.

Uroku 1924. dělal Josef Král na stavění generální opravy.

Postavil chlév nový. Starý chlév mechal za kůlnu. Dal na
stavění novou stíchu, a oval do jídy větší stna.

U. 1931. zřídil do stavění, ze záhuvení vstovod.

Za Josefa Krále (mladšího) a jeho manželky
Anny, vyhořela dne 12. VII. 1958. kromě stodoly, celá tato selská
usedlost. Zároveň shořel v ohni Josef Král, který byl přjmu vřím.
Až do přjmu bylo kůlnové stavění pokryto eternitem. Sednička
a kůlny, taškarna.

Dne 20. VI. 1962. za vřivy Anny Králové uhořel v noci do stodoly
sterek, která až na živo vyhořela, a nebyla více postavená.

U. 1968. modernizuje si byt v sedniče syn
Jaroslav Král.

Soekonomi hospodářil naposlád Josef Král, a Irma.

Z důvodu, že na hrubovím stavění se červené, prálené tašky drobili
pokryta byla část stíchy v. 1966. bílým pletchem.

Poznámkas: Vroku 1901. noví hospodáři prof. a Albině králově
omlátili 7. kop rži, 12. kop ovsu, 5 kop ječmene, 2. kop žita.

Vroku 1902. omlátili 11. kop rži, 13 kop ovsu, 6 kop ječmene,
3. kop žita. Mlátili cepy.

Vroku 1903. si počítali mlatičku se žentourem.

" " 1904. shodla stodola i sobilom.

" " 1908. měli: 3. krávy, 2. jalovky, 2. voly, 1. koně,
3. telata, umístěný v ovčím.
2. kusy byty ve vymince.

Tento quint má příjdičku jménem, Hamzli quint.

† Hrozná, nurozná, mokrá hlavná leta, byla ale vyprá-
vím lidu dvakrát.

† Secm drakých let v polovici 18. století, a mokrá
hlavná leta, v první čtvrti 19. století.

č. 41.

Pelstský grunt, s oddělenými parcelkami, a kusem pole
na díle domácnosti, k.č. d. 64. a č. d. 7.
Na Pevňáckém mái grunt v lnu m.ú. 1.
Vělní.

V roce 1623. ješ grammatný majitel gruntu Urban Kisko
za nichoi grunt spustl.

V roce r. 1642 byl tento grunt obrazen (osazen) Tomášem Ambrožem.

V roce 1676 Jakub Skřehot; V roce 1732 Kateř Skřehot; ^{Jana Skřehot.} Josef Barton;

" " 1804. Jakub Kubice; V roce 1831. Terezie Kubice;

V roce 1856. Hanke Leopold; Hanke Peter; Leopold Hanke koupil
tento grunt, cme 19. září za 1450 zl.

Od roku 1854 hospodařil na tom Peter Hanke, co bývalý hajný v Kletově.

Peter Hanke spravoval roli, a sednickovou stranu svému bratru Josefu.

Sednickou obdělával č. d. 95. Hanke nebyl hospodář, ale křesťman,
německé národnosti. U Hanke pili v l. 1850, první kaffee. (Kávo.)

V roce 1868. koupil grunt č. 41. Franta, a Tekla Lév, za 2160 zl. s výmě-
rou 15. jochů 846 sáhů, kteří již v tomto roce přeměnili tento grunt
za 1700 zl. Josefu a Terezie Křál, z č. d. 45.

Franta, a Tekla Lév, převzali od Křále č. 45. kteroužto chalupu
postavil Josef Křál, na novém místě.

Po Josefu Křáli převzal grunt č. 41. Franta Křál; po něm syn Franta

Křál, II. Dále od r. 1922. opět Franta Křál III. který projal za manželku
dceru maláka Křále, Spálov, č. 13.

Třetí Frant. Křál, hospodařil, až do založení J. L. D. soukromě. Ten nechal
pro jabou vykopati nový sklep v r. 1922, větší okna, a přestavil kůlnu.

V roce 1930 nechal postavit z cihel novou
kuchyni, na místě krovinný stavi, která byla z kamenní.

V roce 1949. dcina byla na haubové stavení
nová šlecha, pokryta lepenkou, v roce 1950, stromytem.

V roce 1971. rozbural Sencler, rodák
z lince, z č. d. 95, a postavil bytůk nový.

Sencler projal za manželku dcerku, z rodiny Křalové.

Dne 8. V. 72. Vyjeli zedníci stěhovat nové budovy, na sednickové straně.

Quent č. 41. máš u lidí v obci Francie, a to z toho důvodu, že bylo pro sebe František, čili Francie, co majitelé quentu.

Těš byla přízviska rodu na quentě, u Krypsáků. Jeden mužský z rodu Křálova sloužil na vojně u Krypsáků. Od toho jména přízviska rodu Křálovův provstala.

Jako jsem se u cíve již zmínil, že v r. 1623. je jmenován na tomto quentě Urban Hláška. Ten měl ke otcovskému rodu panství vrchnosti ve Spálově, k tomu otcovskému: Úrok na vr. Jiří 7. qb. 8. fl. Ovr. Michale 7. qb. 8. fl.; Ovr. Bartholoměji 4. qb.; Ovr. Kartinu z klučemín, a louka 1. fr. 3. qb.; —.

Slepice v vr. Kartinu, 2. Ovocíček 7. měrek rží, a
" " " 7. ova.

Ovr. Michale 1. slepici; Ovr. Kartinu 1. husu z vyčepu vína.

O Bartholoměji 1. koutku kopce; Ovr. Michale 14. vejce;

2. šůry nápracovaného listí pro obytek panství.

10. šůpek malomanné litiny, pro panství oves.

Za listiny quent spustl. Kam se prodal Hláška nyní nám známo.

V roce 1620 drcanovali Spálovské hrady protějšek krásko (katolíku)

" " " 1624. drcanovali protěšké hrady opět nás kraj, aby potěli luteránství. K tomu dval protivil vatislavský biskup.

Oba quenty byly tehdejší spustšeny, jak č. 9. tak č. 41. a jiné, panství, spustšeny hlavní cesty od Spálova vedly ke tímto quentům.

Proto byly hrady první na koně. Všichni se stávají na Svici panství Svici byli evangelici. O Poláciích se mlčí, že byli katolíky.

č. 40.

Český grunt s odprodaným polem na Pacilku
a pozemkem na Vírku.

Poslední hospodářil na tomto gruntu soukromě Frant. Biskup se svou manželkou Marií, rozenou Kubáčovou z Partovic.

Uroku 1623 - 41. jist. jmenován majitel gruntu Pavel Veselký,
Pavel Šimů; Jan Klond. Kalkij list; opř. Jan Klond;
U. 1732. Tomáš Klond. Uroku 1750. Kalkij Biskup. U. 1783. Frant.
Biskup; U. 1802. 30. 7. přičal svůj grunt č. 40. Tomáš Biskup
svému synu Tomáši. Klaciň syn Vavřín, si postavil na Heltmíři
nová káplí novou chalupu č. 18. Jeho otec mu dal ke této chalupě
12 měric polí na Vírku.

Uroku 1840. převzal grunt č. 40. Frant.
Biskup od svého otce Tomáše, za 300. fr.

Uroku 1856. převzal grunt syn Fr. Biskup, který přijal za manželku
Leoniu, dceru Kaubelta, č. 66. Spátor.

Podrobně Biskupova, přizemil se na grunt, ze Staré Vsi, Kúck.

U. 1878. převzal grunt Frant. Biskup. Manželka Marie Grónes, 36.

" " 1903. se stal majitelem gruntu opět Frant. Biskup, a manželka
Žofie, rozená Kálavá, č. 22.

Uroku 1938. převzal grunt Frant. Biskup. U. a jeho manželka
Marie, rozená Kubáčová, z Partovic.

Uroku 1912. rozbrána byla stará dřevěná stodola, slámu krytá,
a postavena na tomže místě, stodola železná, kásky pokrytá.

Za vdovy Žofie Biskupové postavená byla v r. 1924. přední kůlna.

U. 1926. sjednání ke mličením benzinůvk, a první v dubmíři.

U. 1929. byla stará zděná sedmíčka, z roku 1801. rozbouraná
a nová na tomže místě postavená.

Uroku 1930. postavená byla do zadu hrubovitého stavení nová
másta, na kteromžto místě stála stará hrubá psírka,
a před ní v chlévkou, žonťour.

Původní stavení stálo pryč blízko cesty v dílně.

Starší dřevěná sedmička stála za č. 39. Byla rozbitá, a u věžáku za kostelem, na parcelce č. 99. co obytné pro mlýnáře, z novou postavená.

V letech 1870. stála na domáckém díle, Biskupova tíma.

Pravděpodobně Biskup má 2. věčiny. Jeden na zahrádě, a druhý v Kopanici, naproti bývalému věčínu Kleinovému, č. 47.

Zadetek lesa na Pacilku, byl již dříve ocpován Hráčkovi, č. 49. — Za to koupil Fr. Biskup kousek lesa na pravém díle, od Josefa Líka č. 23, který ho koupil při rozprodání p. dvora.

Josef Lika, syn Líčka, č. 40. obdržel z parcely věna 50. zbl. Přizemil se na chalupu, pro + Simona Ončáři, č. 77. v Novém Dvoře, za kostelem.

Nová kápie Biskupova měla pravou výminku: 14. q. obilí; 30. q. zemědělu; 15. m. dříví; 3. vejce denně; 2. krávy je krmiti.

V roce 1959. ochranná byla střícha, a štít, vpředku hrubového stavení. Udělán byl v porohu. Zlatý štít, měl 3. vyčernající pilíře, a u vrchu velký výkloněk, pro sošku některého svatého.

Vr. 1970. udělán byl při zahrádě od návsi, dřevěný plot, s betónovým základem.

Udělal Šimíček, který obývá se svou rodinou sedmičku při č. 40, koupil si v roce 1971. chalupu od Emila Homyše, č. 52.

Pelský, starý 1/2 grunt, spíš robotou.

Odtahoto 1/2 gruntu, jist dílka lisa na Vínku, dílka lisa na Partijiském, a louka na Suché. Dny jmmování dílky lisa, byly lepší obdělávání a pole.

U roku 1623 měl na tomto majetku Linhard Grotmann, Dále jsou tam zmmování, Michal Štítk; Šperálek; Klajbí; U roku 1732. Jan Fářda; U. 1750. Martin Štítek; U. 1804. Josef Fářda, U. 1856, Jiří Fářda. Posledním z rodu Fářdova, byl Josef Fářda.

Jeho manželka byla Grmizova z č. 60

Po smrti J. Fářdy, přiznal se na č. 38. Josef Lich, z Neobuze, kterýžto se podíchal z Heltínova, osídlování z Neobuze u. 1837.

Josef Lich, rozbral za humnůma, starou dřívou stodolu u. 1904, a postavil na tom místě stodolu novou, zelenou cihel. Josef Lich nechal stácti pětinu svou jádrovou alej javorů, od cesty ke stavení stojící.

U. 1928. stal se majitelem č. 38. mladší syn Karel Lich, který projel za manželku, dceru Františky Štolcov, tmeřku z č. 55.

U. 1933. bylo celé hrubové ačelné stavení rozbováno, a znovu s prosloužením do původu postaveno.

Forneloutro byla rozbována stará zelená sedmíčka, a na místě tomu, nová stodola postavená. Dřívější stodola rozbována, a cihel upotřebena ke stavbě stodoly nové.

Louku na Suché, přeměchal K. L. svému staršímu bratru Josefu, č. 1.

U roku 1954. si postavil K. Lich, od humnů, nový humník. U. 1955. u cesty dědičnou postavil novou garáž pro auto.

U roku 1959. budeje K. L. prokromní byt, a kryje střešou pšochem.

U roku 1956. koupil si K. L. traktor, prvního v Luboměři. Nechal si zařídit v domě ústřední topení. Jest to novinka v obci. Koupil též osobní auto.

Posledním soukromým hospodářem na č. 38. byl v praterstovci
činnosti, Karel, a třetím lidem.

Svou novou stavbu, dal K. L. k dispozici nově založenému
M. F. D. v Luboměřu. Stavba slouží hlavně za kovárnu, ve
které napljuje, a buší kladivem kovář Filip, bytem ve Spálovci.

Poslední majitel čísla 38. Josef Tárda, chtěl si nechat
postavit za humny velkou mlýnskou větrák. Při vožení
materiálu kamenným, do základu pod kůlu větráku, obdržel
úraz, a přišel smrt. Větrák se již nestavěl.

č. 37.

Šel'ský grunt, dříve u lidu v obci jmenovaný Ondříjův grunt.

V roce 1623. hospodářil na gruntu Adam Grotman; Jan Grotman; Kathes Weis; Jan Šurtek; V roce 1732 Paul Ondříj; 1804. Franz Ondříj; 1856. Josef Ondříj.

Poslední Fr. Ondříj dlouho nehospodářil, v r. 1885. prodal grunt svým sestřincům, kteří se o grunt rozdělili.

První se provdala za Tomáše Farcia ročníka z č. 38. Ti si ponechali stavení. Druhá se provdala za Josefa Krále syna pamětného otců, Ten si postavil stavení nové, na novém místě. Ještě to č. č. 100.

Tomáš Farcia dřívější hrubovou jízku v roce 1886. rozboural, a postavil jízku zděnou.

Starší dřívější stavba stála při záhumenní cestě, kterou několikrát oba hospodáři Farcia a Král, společně užívali.

V roce 1902. obchodoval Tomáš Farcia, mášlem, a rýží. Josef Král obchodoval orkafem.

Ne prázdných okolností, byl v roce 1803. Katiš Ondříj v obci bucmířstvem. A v roce 1840. byl Filip Ondříj bucmířstvem.

Ke celosti onoho gruntu, patřily pozemky kromě dílu domáckého dílky na Vínku; Louka mezi Lindavou, a Nov. Dvorem na Kěčíně, a Pádětky za kostelem, kármoucí na Kěčíně.

Louku, a pozemky na Pádětku, odprodali hospodáři Ondříji.

Poslední Ondříj, vezel za štěstím s manželkou do Ameriky. Ondříj velmi s hospodě kradomil. Když neměl peněz, a pachtěl, dal do zástavy obilí na pokládkách na poli.

V bráně jízby žila ženská Důbrichova Teréza, kterou radila ženichům nevěsty.

A hrubo žily za Ondříje 2. staré žensky, z rodu Ondříjova, které kouřily z fajek, proti bříšnému křečlem.

Pr rálec světové, převzal usadlost č. 37. jediný syn Karel Fářda,
který projal za manželku Annu Lárovu z č. 39.

Sestry Karla Fářdy se provdaly: Marie za zvonfa Kubice č. 102.
Zofie za tesaře Rybka, Spálov; Alonie za křeměka Ambroje, č. 89.
Anička za Honjse (Kocanda) Spálov.

Poukromě hospodářství naprosted na č. 37. Karel Fářda
který vlastnil, 8 ha, 39 a, veškerých pozemků.

Pr rozpuštění gruntu, učelal si Tomáš Fářda svůj dvůr
od strany severní. Dříve byl dvůr od strany jižní,
na ve dvůru studna.

Korou svou stádu, prostavil si Fářda při dvůru.

č. 36.

Pešský grunt na němž hospodářil r. 1623

Pavel Polhýr - Dál.

Adam Tomáš; Kartin Polhýr; Simon Křáel; Ue 1835. Josef
Gronos.

Od roku 1899. hospodářila rodina pro Antonína Gronosu, rozná
Onačyova ze Spálovce. Antonín Gronos zemřel, 25. 3. 1899. ve věku 34. roky
na žáněl plíc. Při čišání dřív v lese na Pacilku, napil se uhřátý
z potůčkové studené vody. Zůstaly po něm 2. obilnice, Antonín, a Josef.

Ku gruntu patřil dle domáčí, velký Pacilek za kostelem, lánoucí
k Kěčinu, malý Pacilek z Vermíka lánoucí k sílnici, a louka
na Suché, na Hilperschovské.

Odpročání byl již dříve Pacilek malý, a louka na Suché prodal
r. 1938. Josef Gronos.

Ve válce světové 1914. - 18. pracl starší rolnický syn Antonín, kterého
nechala matka v kammarovském Sigetu vykopati, a na hřbitov
ve Luboměřu přivésti.

Druhý syn Josef, se z války vrátil s malárií, která ho doma ještě
sušovala.

V době této války, dozdala rodina Gronosová pro vojáky: 10. kusů
sílnice stobytky, a jedno tele.

Okrem 1921. ochraněna byla stará dřevěná stodola, slánu
krytá, a okolo lipami ozázená. Na tomto místě postavena
byla stodola ještě nová, tráhy pokryta.

Okrem 1925 ochraněna rodina Gronoska staré kůlny, a prostaveny
byly kůlny nové. — Zároveň byl ochraněn dřevěný srubek,
který stál na středu dvora, a měl ještě dřevěný zámeček, který
ještě na pramětku, v muzeu ve Spálově.

Na přičelní stěně hrubové jídky zvenku
mezi okny, byl z malty ušitá s korunkami šlůček, a na
něm ušitá ovčeka s obličnou hlavou. Jest to znak,
pánů Závřinů na Spálově, v hrabství baronů.

Pro vyprávění lidu, patřil konopi tento grunt baronů ze Závřívě.

Při opravě sedmičky v r. 1925. nápodobil jsem starý znak, který byl na hrubové stěně, na stěně sedmičky.

Hrubové stavení, až prochlý sádkem. V r. 1961. jízba nebyla. Ubýval jí naproti Josef Grónes až do své smrti se svou manželkou. Střecha byla ještě částečně pokrytá, a v r. 1963. strážná.

Celá hrubová stavení měla, 20 m. 70 cm. délku, a 8 m. 75 cm. šířku.

V roce 1843. narodila se na gruntu č. 36, dvojčata, u Grónisů.

V roce 1818. hospodářil na gr. č. 36. katikas Král, který zemřel dne 17. ledna 1831. na majetku s Josefem Grónesem v Novém Dvoře za křesťanů. — Josef Grónes byl ročník z chalupy, č. 60.

Podle mě hospodářil soukromě na č. 36. Josef Grónes, který zemřel dne 28. III. 1961. ve věku 62. let.

č. 34.

Jelský grunt měl dle domáčí, dva pradátky,
malý u Nového Dvora, a velký za kostelem katoláckým k Němcům.
Na Křtě kus lesa na 20. měřic.

Od domáček oheň byl odprodán za 17. a za
Světlou kaluž sroti kuč. d. 96.

Tak získal svůj grunt většinou majitel gruntu Josef Biskup, který
měl za manželku Johanu Dvořákovu, z gruntu č. 6.

U roku 1623. sešel na grunte Urbem Katske; katol. Bernš;
Vavřim Kubica; Jan Kubica; Hans Kubica; vdova Markéta Kubica,
Jan Kubica; Vavřim Kubica. U roku 1775. Anton Biskup;

1804. Franz Biskup; 1856. Franz Biskup; 1870. Tomáš Biskup;

U roku 1900. Josef Biskup, který na grunte s Johanou odprodal.

U roku 1903. prodal 1/2 gruntu Franz Biskup
č. 40. a vymírky, a sice stranu hubevou.

Biskup J. koupil na své polovici, a sešněl až do r. 1907,
kdy to většinu prodal Františku Fádlovi z č. 17; a oheň se svou
části sešněl od Ameriky. Sešněl stranu obdržel č. č. 103.

Josef Biskup prodal první polovici svého gruntu za 2600. ztl;
druhou polovici za 3000. ztl.

U roku 1910. vzal si vdovu Vincencii po Fr. Biskupu, z Helldorova
starý mládenec František Garmann, z č. 11.

Uvedl si dle nyn. Viktora Garmann, který zabíhal ušlechť nepříte
v Lince, prodává v Klatovské, po Němcích. Č. 34. v Lubomíři
prodal soušněl Fr. Fádlovi, č. 103.

Tomáš Biskup, nyn. Tomáš Biskup, mládenec č. 34; obdržel z gruntu
věno 500. ztl. Koupil si chalupu od Vincence Havela, č. 88.

Biskup na č. 34, měl přírůstek, Biskupík.

Na grunte č. 40. byl Biskup. | Návry u lidu v obci. |

Prof. Krizek byl povinným velitelem haničství sboru v Lubomíři.

Byl důvěrně dosti vzdělaný. Ráda vyřizoval v hospodě, a domácí hospodářství zanedbával.

Měl četnou rodinu, všechny děti byly jisti medikální, když do Ameriky jel, jako: Bedřich, Marie, Bohumil, Vilibald; dvojčata chlapci; dvojčata děvčata; dvojčata chlapec, a dívka.

Neobyčejné hrubové stavení, zděné z vepřácku, bylo v r. 1950 rozjelováno.
20 m. 90 cm. bylo dlouhé; 6 m. 75 cm. široké, jin. s jednou jizbou.

Síť stěn, 65 cm. Z jizby 3 okna, 32 x 25 cm.

Pročiv, sítěk set chleba pročívají, délka 4 m. šířka 4 m. 70 cm.

Hrubová jizba, uvnitř, 5 m. 33 cm. šířky.

" " " " 5 m. 70 cm. délky.

Vnitřní sklep pod sítěkem 3 m. 80 cm. délky; 3 m. 20 cm. šířky; 175 cm. výška, kamenný klenutý. Sklep pod jizbou 3 85 m. délky; 2 30 m. šířky.

Stědy klenutý cihlou. (projeví cihlami.)

Stodola u záhumní cestě, ex za cestou žerstav. Stodola z kamenné

6 85 m. široká, 15 m. dlouhá; při stodole kůlna na vnu 2 30 m. dl. 6 85 m. šířky

V roce 1955. Stodola rozjelována.

33.

Pelský grunt, do roku 1903. celý úplně dřevěný.

Tento grunt uvažel celý domácní díl. Pozemek na Vostku, a Pasáček u lindavské hranice byl již v osobě lumpačství, sejmout.

U osobě let 1623. hospodařil na tomto gruntu Adam Kubic. V r. 1641. Jiří Kubic; Dále Václav Kubic; Pavel Kubic; V r. 1732. Kather Kubic; Václav Kubic; Josef Kubic. v r. 1775. opět Josef Kubic;

V r. 1804. Martin Král; V r. 1831. Anton Král; V r. 1856. Anton Král, a opět Anton Král. Z důvodu že byl pro sobě asi 3. majitelé jménem Anton, čili Tón, měl tento grunt přiznávku Tónu grunt.

V druhé polovině 19. století pracoval Josef Král, celý svůj dřevěný grunt svému strýčkovi Tomáši Králi, který měl výčep, čili šenk v sádku č. 22.

Tomáš Král nechal dřevěnou jábeu v r. 1903 rozborovat, a postavil z cihel zděnou.

V r. 1912 syni Tomáš Krále, Alois, a Franta rozebrali dřevěnou sedmičkovou stavěni i s přídavní kůlnou, a postavili sedmičkovou zděnou, ale obráceně. Stará sedmička měla okno do pole k slámkám.

Syn František obdržel sedmičku a vlastnictví, pod č. 104. Za manželku projal Marii Křálovou, č. 22. František si koupil pozemek uť jáma č. 99. za Pasáky.

Aloisovi patřil grunt č. 33 s domácním dílem, bez sedmičky. Alois byl rolnický, hospodařil s matkou.

Za války světové oba ovdá ve válce padli.

Za Tomáš Krále; stávek na Přičonci v polu jáma.

Tomáš Král, jako bývalý válečník u Solferina v Itálii v r. 1859. dožil se 76. roku. Zemřel v r. 1910.

V r. 1925. přiznal se na grunt č. 33. František Kábel ze Spátkova. Grunt dědila dcera Vavřina Ambrož z č. 7. její matka byla rozená Křálová, č. 33.

Uroku 1926. mechal Fr. Jákob postavit zai cestou v zahradce,
novou, sedmickou pro vyměnkánie Kralovou. Obcevlca č. 109.

Uroku 1935. rozboural Jákob starou
dívěnou stodolu, sláimou kůžou, a mechal na tomže místě
postavit stodolu zaiimou.

Uroku 1955. rozboural Jákob obytné stavení, vykopal nový sklep,
a postavil proschodište.

Uroku 1969. rozboural Jákob přičimé zaiimou kůlnu, a postavil
kůlnu znovou. Ve staré zai kůlny, byly u vchů 2. kápřičky se
sítěky zai skom. Bylo to ku prosti, dvouch pradlych bratřiu.

Posledním soukromým hospodářim, na kvartě č. 33. byl
František Jákob, se svou manželkou, rozemou Anabiožovou, z. 7.
Jančíka, a Aloise.

č. 20.

Polstný bývalý 1/2 grunt, s pěší robotou.

Tento grunt má celý domáčí díl s velkou plochou loučí z Rybníček
až na Suchou pod Hlaltinová.

Díl polnosti na Vlčince, jest ochrácán, hlaltinováčkem.

U roku 1623. Hospodáril na tomto místě rod Fárdů; Martin Fárd, dále Pavel Fárd; Jakub Klöndl; Jan Bartoniak; Mathes Bartoni, Josef Kubica; Václav Kubica; 1775. Andrej Skřihob; 1804. Karel Král; 1831. Tomáš Král; 1856. Jakub Král.

Krátkou dobu byl na tom přizemí Honojer, a opět nyn. Král, který tento grunt prodal Katošovi Královi chalupníkem č. 56. v Novém Dvůře. Po Katošovi Králi stal se majitelem Josef Král, dále Viktor Král který v r. 1957 opustil grunt, a odstěhoval se do Vlčovic. Viktor byl postlepním soukromým hospodářem na č. 20.

Z důvodu, že byla někdy majitelů
gruntu jménem Katoš, obdržela místo přízviska Katošův grunt.

U roku 1873. za Katošův Krále, celý grunt vyhořel. Požár vybuchl na č. 15.

Původně stál pry tento grunt poblíž obecní cesty.

Na Josefa, a Zeplo Královičů, byla v r. 1927. postavena jízdárna dopředu. Při kopání věnovau do sklepa, nalezeno bylo železné kopí. Stodola byla postavena z kamenní v r. 1874. dříve byla dřevěná.

Domáčí díl má 92. měřice výměry.

Na domáčním díle, byl postaven u ^{hřmý} hřmý v r. 1868. větný mlýn čili věčička, který tam přivezl mlýnář Springu; ze Spálova s Kocampy od věku vyřícený. Z hřmý udělán byl pro mlýnáře.

Po Springu přerzal věčičku Franta Baler, za něhož věčička z neznámé příčiny dne 20. 12. 1897. věčův shořel. Chalupa, dříve hřmý shořela v r. 1899. Baler se odstěhoval do Spálova na 1/4 grunt.

č. 19.

Selský grunt zvaný Bartoňáků.

V roce 1623. sedláci na gruntě Tomáš Páček; Pavel Páček;
Karlín Špiček.

R. 1667, Karlín Indrda.

Jan Löss

Karlín Bartoň (Bartoňáků grunt)

Karlín Šustek

1775. Josef Šustek

1792. Jan Šustek; 1804 Jan Šustek;

1831. " " "

1856. Josef Šustek; ^{od 1880} 1905. Jan Šustek,

1905. Karel Löss, z.č. 15.

Tento domácní díl je sádkový, ale obtrahuje hromu plemín.

Na Pacičku byl větrný mlýn, a za mlýnem Jan Šustek měl odstředil.

Jan Šustek (několik) přisuzoval na chudobu
při veřejném prahtování obecního pozemku. Chudoba si na něho
stěžovala.

V roce 1900. zemřel Šustkovi jediný syn Josef, který měl převzít
grunt. Byl již na ženě. Josef stádal s vozem u stavění pytlů
stusky. Noha mu při tom uklouzla, a stuska spadla mu na
břícho. Za několik hodin, následovala smrt. Připomíná
na ono neštěstí, komorní kříž před uscokolostí, kde se to stalo.

Na domácním díle stojí za humny, březový lesík (Šustkova chůvka).
V roce 1850, stál v těchto místech dubový les, který se rozprostírá
blíže ke gruntě.

Dřeviny tento grunt stáhl v roce 1824, ač někteří stáhl i
stěcha na kostele.

Podruhé vyhořel tento grunt v r. 1873 od č. 15, 82, 70, 20, 21.

Od r. 1857 až do 3. IV. 1938. stál za kostelem na pradičkovém díle,
větrný mlýn, čili větiák.

V roku 1913. kúpil Karol Lév oca pôľnu na Spáľovci, krasná hora,
ktorý bol v kľníny v záduhu jeho otca pried Halkínsom.

V roku 1949. jist majiteľom č. 19 Karol Lév II. ktorý projal
za manželku dceru Hlevickovu, č. 70. (z chalupy naproti.)

V roku 1962-1963. priebudoval Karol Lév priedok, obytného stavenia.

Poprava v dedine polovici 19. storočia, započala
pomníkmi vzhľadom na predstavenie vo svätom mestskom
v roku 1800. započala pomníkmi vzhľadom na
v roku 1800.

Pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala

V roku 1800. započala pomníkmi vzhľadom na Spáľovci,
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala

Karol Lév započala pomníkmi vzhľadom na Spáľovci,
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala
pomníkmi vzhľadom na Spáľovci, započala

Panský dvůr v Lebošovicích neměl mnoho pozemků. Polze díl od dvora katroucí k Hečíně; některé návní katroucí se dčímou. Od kostela díl Uemík, katroucí se až ke lincavské hranici.

Dále v pravé od Uemíka malý dvůr "Kornjanský" se špatným pozemkem.

Chovány byly poněkud ovce, které ovčím volně pásly po lincavských stáncích, na Suché, a okolo dvora za kostelem.

První v druhé polovici 17. století, započala panská vrchnost své poddané ve svých prospěch seřizovati.

Po odchodu švédské posádky z Fulneku, a z Olomouce, započaly panským vrchnostem, reišti roby.

Panská vrchnost ve Spálově, započala také seřizovati, že utekli mnozí ze svých gruntů.

V Lebošovicích si panská vrchnost dala seřizovati z pustých gruntů převlastníba, ke svému panskému dvoru.

Dobře to uměl si zaříditi do budoucna, rytíř Kašpar Schurz na Spálově.

Že byly seřizování nemesitelné, byl důkaz v tom že v roce 1680. se všichni seřizovali na Spálovské proti své vrchnosti vzbouřili.

Kašpar Schurz zakládal nové chalupníky, a přiděloval jim, kusky podlévacích pozemků ke obdělávání. — Na díle Poutyřského v Kopanicích, a díle u lesu. Pozemek, "Kůl" u dvora za kostelem, plavný, a hůby u Křálovce, a na Hečíně.

Jim, že zůstalo několik pustých gruntů se kterých sežláci utkali
docílila paměť většiny mnoha peněz tím, že pusté grunty prodá-
vala novým přivolaným dědicům. (Viz starou kvintornici Šprátra)

Schurz se vrátil i na fojtkovi v Luboměřu. Polovici pozemků
fojtkových rozdělil mezi nové založené chalupníky č: 23, 24, 25, 26,
27, a 28.

Na druhé polovici posadil nového rychtáře, aby paměť pivo-
va křížku v Luboměřu prodával, a prodaným různě většinou =
ské návržení ohlašoval.

Po fojtku luboměřském, získal Schurz velký pozemek na Hlupers-
dorcku, za emšim Heltinovem.

Tento pozemek měl luboměřský fojta skupný od doby, dělení
pozemků pro zamítli v Hlupersdorfu.

Tento pozemek rozdělil Schurz mezi
založenými chalupníky, na emšim Heltinově.

O dvůr na Hlupersdorcku, za luboměřským kostelem Schurz
mnoho mstál. Ten byl máto výnosný, většinou pustý.
Proto rozdělil Schurz tu velkou louku přes dvorem mezi
založenými chalupníky na Schurzovi, čili na Heltinově.

Karel Ferdinand v. Schurz, co nyní Kaipra
Schurze, uvádí již v roce 1717. paměť dvůr za kostelem co dvůr
pustý. Kdyby se v oné době velka ve dvore hospodářka, mstal
by Schurz tu velkou louku u samého dvore, nebo uvádí =
klím na Heltinově.

Tedí máme otázku, kdo mchal tento dvůr postavit, kdy,
a proč spustl.

Při vzhledu se zdá, že paměť vzhledu se vinnala v druhé polovině 17. století, více paměť dvoru v Luboměři v obci. Získala ku dvoru dva velké díly pozemků, Pastýřského č. 47. a Drahutovského č. 45.

Při prohlídce krovu na půdě dvoru, č. 105, 49, jest vidno, že krov nad bývalou paměť ovčárnou, to jest nad č. č. 105, jest mnohým starší, než krov nad č. č. 49. To znamená, že ta přední část č. č. 105, byla později přistavěna.

Z důvodu, že dvůr za kostelem má v zámečcích i dvůr Ohornitz, to znamená, že patřil Závistům z Ohornitz, páni na Spálově, kteřížto rodu drželi paměť Spálov, od r. 1743, do roku 1883. V oné době, mohli Závistové, na paměť dvorůch ním podnikati.

O hospodářce v činnosti Novém Dvoře za kostelem, dohoda dvůr drželi páni, chováním tam byl jinom mladý dobytek a ovce. Ovce byly v budově na č. 75. v díle, a na štoku byla sýpka.

Sáň dvoru měl malý byt, činnosti č. 77.

Hospodářce se tam jinom v malom, a to na černo, aby nemuseli páni z toho platiti kontribučenskou daň.

Po zrušení hospodářky v Novém Dvoře, přiveden byl mladý dobytek do dvora v Luboměři.

Některého lid. procián.

188
Kauzi se stal právní právní na Spálově hrabi Filip Kinský
ten započal svou pozemek, který byl kdysi od právní zabrán,
za č. 47, 45. co pozemek rustičální, od začdu rozprodávati,
ucházejícím.

Po hraběti Kinském byl právní na Spálově baron Bauer
z p. Chlumecký.

Bauerové přestali v Luboměřu ve dvoře hospodářku vésti.

Pozemek pronajali chalupníkem, a domkářím.

Ve dvoře se umístil hajný Jan Král, rodák ze Spálova, maji-
tel pozemku č. 53. ve Spálově. Hajný Král, měl dvůr nad svou
právními. Uhlí velký, ovčína, a magacína, bylo právní.

Při bytu v bývalé právní konírny, choval si hajný 2. krávy.

Mochná stábla z kamene zeďna. Měla 2. kumna, a 4. přístě-
silký byla většinou právní. Všechno bylo bídlicí potnyto.

Na středě prostorný dvůr, zeleným trávníkem potnytý,
na prostředku dvora řada mochných kařtanů, a u výjezdů
obě javorý. Při bytu hajného na dvoře, byla studna.

U roku 1912. prodal Bauer, Kočárůvi z Heřmanic, stavení
č. 1. kus nádrov, zahrada měřim k č. 2, a 9. měřim předmí role, za 3000 zl.

U roku 1913 rozprodal Bauerovi káři, většiny pozemek ku dvoře
přináležející, a budovu ostatní, vedle Ondřejovic z č. 12.

Ondřejová rozpělila budovu svým syním.

Předek obdržel František Lehru, co hovář. Budova obdržela č. č. 49.

Toho čísla měla původně chalupnická usedlost, postavená v obřim,
na své straně, kam kde jist dvoř, kamemolom. Dívčína jednou
stábla, a nebyla více obnovena.

Průčinnu, a magaciinu, obdělá nyní Adolf Ondřík, který si udělal z toho byty, a chlév. Obavil č.č. 105.

Adolf Ondřík pojel za manželkou, dcerou mlýnáře Josefa Šmída na Kocíně. (Dolní mlýn.)

Stromby křátky, které stály na středě dvora byly od Košťáče č. 1. prokáceny, a to velké křátky národní, na 3. díly rozdělena, zdi, a ploty zohaveno.

Jan Kříž (pouze)	22.
Jan Kříž	15.
Jan Kříž	13.
Jan Kříž (pouze)	9.
Jan Kříž	6.
Jan Kříž	4.
Jan Kříž	2.
Jan Kříž	45.
Jan Kříž	43.
Jan Kříž (pouze)	41.
Jan Kříž	40.
Jan Kříž	38.
Jan Kříž	37.
Jan Kříž	36.
Jan Kříž	34.
Jan Kříž	33.
Jan Kříž	32.
Jan Kříž	30.
Jan Kříž	29.

Velký kvadrant, postavený v celkové kůře byl zrušen
Šmída se přeměnil Partyzáky
Dnes stojí na tomto místě chalupa č. 47.

Nejstarší seznam sedláků v Lubomíři

máme z roku 1623, ačkoli vesnice
Lubomíř v několik století, již dříve založena byla.

	Dle nových, očíslování.
Louise Kleinvar, myslář.	22.
Martin Plevon	15.
Tomáš Kleinvar	13.
Jakub Kloš (pusté)	9.
Martin Bartoš	6.
Martin Sedláček	4.
Václav Horák (hájník)	2.
Jan Blahů	45.
Jindra Jančík	43.
Urban Kisko (pusté)	41.
Pavel Veselký	40.
Linhart Groman (pusté)	38.
Adam Groman	37.
Pavel Foltýn	36.
Urban Káček	34.
Adam Kubica	33.
Václav Šperát	29.
Martin Farda	20.
Tomáš Farda	19.

Šelstý grunt, poslední v dolním konci byl zrušený.
Sedláček se jmenoval Postýřský.
Dnes stojí na tom místě chalupa č. 47.

Seznam chalupníků, z roku 1623. kteří
vlastnili kousky pozemků -

			Ole nového očíslování
	Katouš Maršálek		3.
	Václav Leš		55.
	Linhart Biskup		54.
	Šura Slovák		53.
	Jindra Karšálka		52.
	Václav Kotyka		51.
	Šimek Němšník		50.
	Jokel Linner (hájník)		47.
	Pavel Školík		39.
	Blávek Perous		21.
	Jan Šembera		18.
	Gregor Vognar		18.
	Karlín Šimků (prstí)		43.
	Jan Šimů		43.
	Jan Šimů		69.
	Jan Šimů		30.
	Jan Šimů		91.
	Jan Šimů		90.
	Jan Šimů		32.
	Jan Šimů		24.
	Obec Lubanice	49	91
	Obec Bellin	15	49
	Škola Lubanice	-	99
	Kostel sv. Václava	-	51
	Zemědělský ústav	-	20
	První škola	-	49

Kolik bylo při selských quentech v Luboměři ještě v roce 1942 vškeré výměry pozemků;

č. domů		ha,	a,	nr.
2.	Lustek Josef (jedný quint ještě celý.)	29.	91.	62.
4.	Štrák Alois (quint dělený.)	14.	90.	83.
6.	Lérová Alena	23.	36.	61.
9.	Valenta František (quint dělený.)	9.	48.	03.
13.	Kaňpar Alois (quint dělený.)	17.	21.	54.
15.	Lév František	19.	08.	65.
19.	Lév Karel	31.	27.	05.
20.	Král Viktor	18.	08.	13.
22.	Král Josef (bývalí fojbrn.)	9.	63.	18.
33.	Mačkl František (: dělený quint :)	14	74	43.
34.	Gorman František " " "	7	08	83.
36.	James Josef	26.	14	69.
37.	Farca Karel (dělený quint.)	8.	39.	39.
38.	Cech Karel	13.	73.	91.
40.	Birkeup Frant.	26.	63	90.
41.	Král František / Sednička, č. 95.	10.	09.	32.
43.	Král Josef	22.	85.	24
	Obec Luboměř	49	01	91.
	" " Heltínov	5	34	43.
	Škola Luboměř	—	11.	99.
	Kotel sv. Vavřince		21.	51.
	Ferula Karel č. 35.		08.	20.
	Homyš Emil č. 52.		44.	49.

Družstevně pracovali při zemědělství, mní žadnou novinkou.

Při od nepřátel pracovali naši předkové zde na
Svábovsku, na pramšteinu pozemku družstevně, prospolitě.

Od této staré povinnosti byli naši předkové, zákonem
z roku 1848., s velkou radostí, osvobozeni.

Největší radost, měli z tohoto osvobození naši sedláci.

Sedláci se stali prvotním pány, na svých gruntech
kteříto selské grundy měli až do r. 1848. celé. Nic nebylo
od gruntů odpročeno, ačkoliv kromě práce na svých
gruntech, museli pracovat, obdělávat, prospolitě (družstevně)
pozemky pramské, čili větrostenské.

Patrně byli sedláci od staré, povinné pramské roboty
z roku 1848 osvobozeni, započala jich většina, majitelové
upracovávat tak, že mnozí byli nuceni, z důvodu
špatného hospodářství, pozemků od svých gruntů
odpročovat. — První příčky do odpročej, řádilky.

U některých sedláků, došlo hospodářství na svých gruntech
do takových smutných konců, že prodali 1/2 své selské
uvělosti i s budoucím.

U Luboměřů padly do takového nemilého poměru tyto selské
grundy: Švrtkův grunt č. 13; Švrtkův grunt č. 29., Kubicův grunt č. 4.
Biskupův grunt č. 34; Valentův grunt č. 9.
Undříjeův grunt, č. 37; Flankův grunt, č. 41;

Až do roku 1918 zůstával v Lebně, pouze jeden
selstvý grunt v celosti. Jest to grunt Josefa Šurška, č. 2.

Druhý selstvý grunt udržel se dohody v celosti, grunt Králů
č. 43.

Odprodat byl pouze předešlý Pacílkův, chalupníkův č. 50.
Stalo se to v době hladových let. Odprodej nebyl za
promě, nýbrž za živnost.

Upracující seláci na svých gruntech, kteří
zapřeli pozemky od svých gruntů odprodati,
nepřiznávali se k tomu, že odprodati své
pozemky z důvodu špatného hospodářství.

Vymlouvali se většinou na svůj dobrý
skutek, že prodali pozemek chudobě, aby měla
kousek pole na chleba.

Tímto způsobem narostlo v Lebně neroběstačných
chalupníků (dvoukravčáků) kteří byli nuceni, hledě
své polní hospodářky, hledati sobě nějaký přivýdělek.

Přivýdělnky byly: v Rakousích na žněti, v Kamenolomu,
v Jakubčovicích, a v Hlémčanských, práce zednická, a
kovařská, práce v pramských lesích: na Odersku,
Správořsku, a Lipstovsku.

V době zimní v pivovarech, ve Vlčím, a Dražďanech.

V knoflíkové továrně Emila Telšického v Jakubčovicích.

Mnoho mládeže školy vyjítí
muselo jíti za četnými seláky do okolních německých
dětin.

Zůstati doma, by neukazovali
žiti, ani zemřeli.

To, že většina mládeže z Luboměř, Heltmova, a Spálova,
 byla pro výjiti školy v práci v německých závodech, nebo někde
 v Němcích v okolí na službě za cizích, uměli všichni lidé zde
 na Spálovsku hovořiti i německy. Bylo to pro nás výhodné.

Když jsme přišli do současných německých částí, Lindavý,
 Liptánský, Barnova, Klokocínska, Heimanek, Jakubovic,
 Dobřívalec, a míst Polštátek, a Otev, všude jsme se slušně
 německy domluvíli.

Přes to všechno jsme zůstali korovaní, jak přislušnost,
 tak i v řeči.

Nový Dvůr, starý, písemný název Nového Dvora za kostelem

Podrobnosti dvora za kostelem

obsahuje tento obsah názor, Nový Dvůr.

Původní postavení tohoto dvora, těžko zjistiti. Nejprve byla postavena kamenná budova na poschodí, číselní č. 75.

Byla celá z kamene, má rožnu kamenné pilíře, a na onu slavnou dobu, dosti velká okna.

Budova měla i kamennou jímnu, ve které bylo odobráno každý denal majitel Kočár, na budovu novou stěchue.

Kamenná ona budova stojí na pozemku zaniklé již slavné vesnice Hilpersdorfu, která stála v údolíčku jižně od číselního Heltínova.

Zdá se, že ona kamenná budova č. 75. nebyla původně postavená pro účel vedení zemědělské hospodářky proto, že půda jest oblo mračná, a zdá se, že s oné doby postavili kamenné poschodíčky pro zakladatele zemědělství. Stavěny byly s oné doby bejváky dřevěné, bez poschodí, vše u lesu, jako je ještě dnes, č. 75.

Možno se ale domnívati, že budovu č. 75. postavili původně vandrovní mnichové premonstraníti, kteří měli své hlavní sídlo na Hradiské u Olomouce.

Postavili si bejváky na poschodí z kamene, mezi obcemi Luboměřem, Lencavou, a Liptáňem, aby mohli ve věcech náboženských, lidem jmenovaných obcí, sloužiti, a věru katolické hájiti.

Z divocou, že kešitské dvůr přešly vstoukou kuličnými činností,
což zachvátilo i Hradisko u Olomouce, i náš kraj na Spálovsku.
Mnuzi své bydliště opustili, a všichni zde zanechali.

Budovy se změnila panská, zedejší vichmost. Ta nechala
přistavili veale budovy chlév, stodolu, a byt pro čeledi.

Hospodiárka se pry špatně vyplácela.

Louka bylo dost, ale málo dobytých volí.

Někdy byl v tomto zřízení panském dvoře chován
mladý dobytek, někdy ovce.

Byla doba, že fojt luboměřský obdržel kus pozemku na
Hilpersdorfské, za omšním Heltinovem, a fojt spálovský
obdržel na Hilpersdorfské oran opuštěný palmí klášter
s okolním pozemkem až po Hečín, Verník, a pradiček guntku č. 34.

Po opuštění fojství fojtem Nováckem
ve Spálově, převzala opět dvůr č. 75. panská vichmost
spálovská. Hospodiárka tam jenom živořila.

Když pro práci fojty budovy v Luboměři, získal fojt ovčince
na Hilpersdorfské, palm na Spálově rybí Sere, ten rozdělil
ovčický fojt pozemek nově postaveným usedlostem, a orada
nagrada Serezdorf, nebo Serecor. Aby omi novo usedlici měli
pro dobytek seno, přidělil jim u Nov. Dvoře tu velkou louku,
která staráela pro rozdělení, novo usedlicím název: Helti =
novské louky. Hospodiárka ve dvoře zamikla.

Později prodala dvůr, a zbytek polností,
panská vichmost spálovská soukromníkem. Utrachili se
tam 4. hospodiáři. Aby mohli hospodiáři, a dobytek chovati,
byli mnozí nuceni si louky, nebo pole, od sevláku si
přikoupiti. Hospodiáři všichni obtojně, až do odsunu Němců.
Potom se všichni ze dvoře potkali, mimo Luboměř.

Pravnik, dani pismeni na ...

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

Toto zde uvedeni, napsal jsem se zajmem.

Rudolf Mik
Lubomir, č. 51.

[Extensive faint, illegible handwriting covering the bottom half of the page]

Rokem 1971. Luboměř.

Na selstských dílech, v poli, o samotě stojící lesky.

Na parcelce bývalého gruntu č. 13., lesík "Paseky".

Na díle gruntu č. 19. bývalý lesík "Šestého chčístí".

Na Kopečkách. Na díle gruntu č. 33, 34, 36, 37; "Šošní",
Les, součástí v celosti.

Leš Liptáním ješ les, u nás zvaný Rajpsuš.

Okolo roku 1900 roššr tabu

mnoho jahúdek, čili bouivok.

Tojš Šiřl, vyháněl bouivokáře, v době první republiky ČS.

z jeho lesa ven. Bouivoký jím na zem výrypal.

Před Partovicemi, ješ les s bouivocím Bejchlovec.

Mezi Luboměřem, a horním koncem Sprálova je les, Křálovec.

U prava od Lindavy ke Polštáku, ješ les s bouivocím,
Polštatský lések.

Katastrální rozloha

některých sousedních obcí, a zalidnění, r. 1900.

	ha.	osob.	domů.
Leboměř s Hlčínem	763.	681.	128.
Lindava	812.	373.	55.
Partovice	1005.	505.	85.
Šindřichov	1644	631.	90.
Barnov	848	347.	87.

Že naše obec Leboměř, má mnoho lidí, a malý katastr,
to jsme pocítili na své kůži pro rok 1932, když vypukla
u nás všeobecná nezaměstnanost.